

[Morten Lange.]

kulturelt dernede, hvor kravlegårdsniveauet ville begynde at skamme sig. Det var meget interessant at se, hvad programsekretæren i Radio Mercur, hr. Vangkilde, så klart gav udtryk for: at reklameinteresser og kvalitetsinteresser så sandelig ikke kunne forenes. Det undrede nu ikke mig så forfærdelig meget. Det er faktisk fuldstændig naturligt, at det går sådan. Men på den anden side: man kunne naturligvis have forventet lidt mere fermhed fra folk, som trods alt har interesse i at få reklamesenderen etableret; man kunne have ventet, at de ikke ligefrem lægger det helt klart for dagen, at reklame og kvalitet ikke har noget med hinanden at gøre i radioen.

Men der er andre uheldige aspekter end lige netop spørgsmålet om, hvad der kommer ud af radioen af musik o. lign. Det er også et spørgsmål, om vi ikke kan regne med at komme til at opleve noget lignende som den sidste Mercurepisode, at den nye pressionsgruppe, som man kalder for en lytterforening, kan komme til at danne præcedens for kommende pressionsgrupper i forskellige sager. Det ærede medlem hr. K. B. Andersen var ved behandlingen af den forrige sag på dagsordenen fuldstændig korrekt inde på dette efter min mening politisk og demokratisk set overordentlig alvorlige forhold. Jeg gad nok se den koncession, der bliver så hårdt strikket, at den kan hindre, at man fra tid til anden får organiseret pressionsgrupper, som kan blive overordentlig generende for almindelig demokratisk virksomhed. Jeg synes, at det, man har set, mere end noget andet, vi har været udsat for, viser, at sporene fra reklameradioen skræmmer.

Så meget om det, som vi er sikre på at reklameradioen vil bidrage med, men så må man stille det spørgsmål: hvad er det egentlig, man ved den magiske konkurrence vil have frem i æteren, som Danmarks radio ikke hidtil har kunnet skaffe? Det forekommer mig at være temmelig nærliggende og måske et temmelig nærliggende spørgsmål til den ærede ordfører for forslagsstillerne, fru Hanne Budtz, om hun ikke kunne gøre lidt nærmere rede for, hvad det er for geniale produkter, som konkurrence skulle skaffe frem, og som radioen ikke hidtil har kunnet klare.

Jeg er temmelig sikker på, at hvis noget mangler i luften, er det slet ikke særlig umuligt ved hjælp af et tredje program at få lavet en passende supplerings allerede over Danmarks radio. Man taler så meget om konkurrence og påstår, at den vil opstå, hvis der er et kommercielt program og et ikke-kommercielt program. Det er en ganske ejendommelig nærsynet måde at anskue tingene på, idet der er konkurrence mellem radio og fjernsyn, konkurrence mellem program 1 og program 2. Jeg har ikke spor imod, at man udvider konkurrencen med et program 3 også. Men at det skulle blive mere ydelsesfuldt og mere rigtigt, fordi det næste led i konkurrencen er et privat monopol, der også reklamerer, kan jeg for mit liv ikke indse. Det kan ikke være rigtig gennemtænkt.

Jeg er derimod af den opfattelse, at skal man klare sig, og skal der komme noget mere positivt ud af, at Mercur dukker op af havet, er spørgsmålet om let musik i radioen den ting, der brænder på. Det viser, at Danmarks radio ikke gennem årene har tænkt sig så godt om, som den kunne. Nu er der jo kommet et begreb, som hedder melodiradio, som man taler hånlige om, hvis man ikke kan lide den, og undseligt om, hvis man kan lide den. Det sidste synes jeg ikke der er spor grund til, for melodier har altid været højt skattet her i landet. Vi kan med stolthed pege tilbage på den danske sangtradition, som er nedfældet i højskolesangbogen, og det er bestemt min opfattelse, at Danmarks radio har gjort alt for lidt for at hæve det kulturelle niveau, som højskolen i sin tid fik frem ved hjælp af Carl Nielsen, Aakjær o. s. v. Jeg tror, at radioen har meget at indhente på musikkens område, altså ikke tredjeklasses tilfældig forlystelsesbranchemusik, men den musik, som er allemandseje, og som viderefører en dansk tradition, der hidtil har stået højt og ærlig talt i vor tid mangler sin fornuftige og logiske fortsættelse. Ingen føler rigtig ansvaret. Jeg tror, Danmarks radio netop har grund til at gøre det.

Men man kan også spørge: hvem skulle man egentlig betro at have et sådant radio-monopol? Jeg forstår, at pressen, som har følt sig uhyre generet af, at nu skulle måske den kommercielle radio rende med annoncerne, endelig har fundet ud af, at nu